בבית המשפט העליון

רע"פ 2937/17

לפני:	כבוד השופט א' שהם
המבקש:	גיל פלדמן
	נ ג ד
המשיבה:	מדינת ישראל
	בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 16.3.2017, בעפ"ת 45258-01-17, שניתן על ידי כב' השופטת נ' בכור
בשם המבקש:	עו"ד אדי נוז

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 16.3.2017, בעפ"ת 45258-01-17, (כב' השופטת נ' בכור). בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש, על דחיית בקשתו להארכת מועד להישפט בגין עבירת תעבורה, על ידי בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' השופטת ר' וקסמן), ביום 1.1.2017, בהמ"ש 11765-11-16.

2. ביום 9.8.2017, נרשם לחובתו של המבקש דו"ח תעבורה מסוג ברירת משפט, בגין ביצוע עבירה של הובלת מטען שלא היה מחוזק היטב, בניגוד לתקנה 85(א)(4) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. לטענת המבקש, ביום 30.8.2017 הגיש בקשה להישפט למרכז פניות נהגים ארצי של משטרת ישראל, אשר התקבלה ביום 7.9.2016. דא עקא, שביום 23.9.2016 שולם הדו"ח באמצעות אתר האינטרנט של המרכז לגביית קנסות.

ביום 1.1.2017, דחה בית משפט השלום את בקשתו של המבקש להארכת מועד להישפט, בגין העבירה המיוחסת לו, וערעור שהגיש לבית המשפט המחוזי נדחה, ביום 16.3.2017, מטעמיו של בית משפט השלום. בבקשתו טוען המבקש, כי על בית משפט זה ליתן לו הארכת מועד להישפט, מכוח סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ). זאת, בשל טענתו כי אשתו שילמה את הקנס עבורו, בשגגה ולאחר שהגיש בקשה להישפט. לפיכך, מדובר במקרה חריג, המצדיק

את מתן הארכת המועד המבוקשת. עוד טוען המבקש, כי נגרם לו עיוות דין, בשל העובדה שהוא הורשע מבלי שניתן לו יומו בבית המשפט, ועל כן אין הוא סבור, כי יש צורך להצביע על "עיוות דין קונקרטי" שנגרם לו.

3. לאחר שבחנתי את בקשת רשות הערעור ואת נימוקיה, שוכנעתי כי דינה להידחות. הוראות סעיף 229(ח) לחסד"פ קובעות, כי יש לראות באדם ששילם קנס, "כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו". מכאן עולה, כי צדק בית משפט השלום, בקובעו כי הרשעתו של המבקש בעבירה בה הואשם, השתכללה במעמד תשלום הקנס, ועם חלוף המועד להגשת בקשת ביטול או בקשה להישפט, הפכה חלוטה.

הרשות המנהלית, ועל אחת כמה וכמה הערכאות המשפטיות, אינן מחויבות לבחון האם תשלום הקנס באמצעות אתר האינטרנט שולם על ידי המבקש; על ידי אחר, בהנחייתו של המבקש; על דעתו של המבקש; או בניגוד לדעתו. גם אם נכון הוא, כי התשלום התבצע על ידי אשתו של המבקש, הרי שאין לראות במקרה זה כמקרה חריג, המצדיק הארכת מועד לאחר תשלום הקנס, וזאת נוכח ידיעתו של המבקש על דבר קיומו של הדו"ח, ובשל היעדר נסיבות מיוחדות בעניינו של המבקש. זאת, ביתר שאת, שעה שעסקינן ברשות ערעור ב"גלגול שלישי", השמורה אך למקרים חריגים, המעוררים שאלה משפטית נכבדה או סוגיה ציבורית רחבת היקף; או למקרים בהם מתעורר חשש מפני אי-צדק (רע"פ 460/17 אבו הדואן נ' מדינת ישראל (20.3.2017); רע"פ 10059/16 בדיר נ' מדינת ישראל (14.3.2017); רע"פ 226/17 מסיקה נ' מדינת ישראל (6.3.2017); רע"פ 9171/16 כלבונה נ' מדינת ישראל (5.1.2017)). הבקשה שלפניי אינה מעלה כל שאלה משפטית רחבה, או סוגיה בעלת עניין ציבורי, וכמו כן, לא עולה חשש מפני אי-צדק או עיוות דין בעניינו של המבקש. עוד ראוי לציין, כי המבקש לא טרח להציג, במסגרת בקשה זו או בפני הערכאות הקודמות, מהן טענות ההגנה שיש ברשותו, בעניין העבירה המיוחסת לו. על יסוד האמור, הנני תמים דעים עם בית המשפט המחוזי, כי אין מקום להתערבות בהחלטתו של בית משפט השלום, שלא להאריך את המועד בעניינו של המבקש, על מנת שיוכל להישפט בגין הדו"ח שהוגש נגדו.

4. סוף דבר, בקשת רשות הערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ו' בניסן התשע"ז (2.4.2017).

ש ו פ ט